

РЕШЕНИЕ

№ 6362

гр. София, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5767** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 19.04.2023 г., постановено по н.а.х. дело № 14882/2022 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 112- ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № ВГ20032022/5800/Р8- 409/07.09.2022 г. издадено от Директора на Националното тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Ю. Г. Х., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева, за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от наказаното лице, с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния и процесуален закон, както и явна несправедливост на наложеното наказание - чл. 348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр.чл.63в ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че мотивите на съдебното решение не се съдържат самостоятелна оценка на целия събран доказателствен материал, не са обсъдени подробно и ясно всички наведени в жалбата нарушения на развитото се производство

и пороци на издадения акт, като не са взети предвид и правните положения, цитирани в съдебната практика по този тип дела, не са обсъдени и не са приобщени доказателства, въз основа на които да може да се направи обоснован извод за установеност на извършеното нарушение, извършител и вина, при положение, че е налице служебно задължение на съда да изследва целия акт и развитото се производство са всички пороци. Издаването на НП без да бъде установена категорично самоличността на извършителя било в разрез с изискванията на чл.57 от ЗАНН и един от най-съществените пороци, водещи до нарушаване на правото на защита на санкционираното лице. Нарушена била и нормата на чл. 42, ал. 1, т.4, т.5 и т.6 от ЗАНН. Въззивният съд не направил правилна оценка на съответствието между изпълнителното деяние описано в АУАН и неговото възпроизвеждане в НП, тъй като адресат на задължението за плащане на тол такса, не е водачът, нает от превозвача да извършва превоз на товари, а на собственика на управляваното МПС или съответното ползвател /наемател/ на същото. Един от най-съществените пороци на съдебното решение бил прилагането на чл. 189е, ал. 9 ЗДВП в съдебното производство, тъй като нито електронният фиш се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения, нито докладите по чл. 167а от ЗДВП се ползват с отнапред задължителна доказателствена сила, дадена им от материалния закон в съдебния процес. Излагат се подробни съображения за наличие на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН. В оспореният акт не е съобразен принципът за пропорционалност, изведен в европейското законодателство. Твърди се и неправилност на обжалваното решение, тъй като наложеното с НП наказание е явно несправедливо. Заявява искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за две инстанции.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, пълномощникът на касатора-адв.А. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ.

Ответникът по касационната жалба директор на Националното тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“ не се представлява и не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 07.03.2022 г. в 08:20 часа товарен автомобил „Скания“, с рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима маса над 3,5 тона (за целия състав), се движил по път А-3, в отсечката 8+226 км посока нарастващ километър (тунел М. Б.), като за посоченото ППС не била заплатена пътна такса, дължима, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Нарушението е било установено посредством видео устройство с № 20422, представляващо част от електронната система за събиране на пътни такси.

На 20.03.2022 г. на граничен контролно-пропускателен пункт К. в направление напускане на страната пристигнал посоченият влекач, управляван от Ю. Х.. При справка в системата на националното тол управление било установено, че е посоченият товарен автомобил се е движил на 07.03.2022 г. на посочените горе място и час без запламена за това пътна такса по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Било установено още, че за извършеното нарушение бил генериран доклад от електронната система, по смисъла на чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП.

На същата дата на водача на превозното средство - Ю. Х., бил съставен АУАН за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, осъществено на 07.03.2022 г., връчен лично на Х., който вписал възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН писмени възражения не са постъпили.

На база така съставения АУАН било издадено процесното наказателно постановление № ВГ20032022/5800/Р8- 409/07.09.2022 г. издадено от Директора на Националното тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Ю. Г. Х., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева, за извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в рамките на техните правомощия, при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. Приел, че касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение, поради което законосъобразно му е наложено наказание, както и че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН за маловажност на деянието.

Решението е правилно.

Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, след като не е допуснато съществено процесуално нарушение в процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото, свързано с процесуална пасивност на съда, в нарушение на задълженията по чл.13, чл.14 и чл.107 НПК, вр.чл.84 ЗАНН или с игнорирането на доказателства или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото в случая не сочат. Следва да се посочи, че съгласно приложимата норма на чл. 189е, ал. 9 ЗДвП справката от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата има доказателствена сила за отразените в нея обстоятелства, доколкото не бъде доказано противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на справката, действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че останалите събрани по делото доказателства, не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив- потвърждават я, правилно решаващият съд е приел същата за установена по несъмнен и безспорен начин.

Не е налице и соченото нарушение на чл. 42, ал. 1, т.4, т.5 и т.6 от ЗАНН, АУАН е издаден писмено с всички задължителни реквизити. Фактическото описание

на нарушението отговаря на изискванията на чл.42, т.4 ЗАНН – в него ясно и точно е посочено, че на 07.03.2022 г. в 08:20 часа товарен автомобил „Скания“, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима маса над 3,5 тона (за целия състав), се движил по път А-3, в отсекката 8+226 км посока нарастващ километър (тунел М. Б.), като за посоченото ППС не била заплатена пътна такса, дължима, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Така са конкретизирани всички обстоятелства, относими към всички признаци от обективната страна на санкционния състав по чл.179, ал.3а ЗДвП. Тази фактическа конкретизация с оглед вида на нарушението отговаря на изискуемата се от закона, съгласно чл.42, т.4 ЗАНН.

Настоящата инстанция преценя неизлагането на подробни мотиви по възраженията, изложени в жалбата против НП като нарушение от страна на първоинстанционния съд. Счита същото обаче, за несъществено, доколкото същото не се е отразило върху крайния извод за законосъобразно провеждане на процедурата по налагане на административно наказание. Ето защо същото не основание за отмяна на обжалваното решение.

Не е допуснато и второто релевирано с касационната жалба основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр.чл.63в ЗАНН-нарушение на закона.

Вярно е, че задължението за заплащане на тол такса е установено в чл. 139, ал. 7 от ЗДП, имаща следното съдържание, без тази разпоредба да е изрично посочена в НП: " Водачът на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от З П е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице ."

Текстът на разпоредбата чл. 139, ал. 7 от ЗДП, съпоставен с текста на разпоредбата чл. 179, ал. 3а от ЗДП, води до извод за идентитет между тях. Разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДП гласи следното: "Водач, който управлява ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, се наказва с глоба в размер на 1800.00 лева". Както в АУАН, така и в НП са посочени неизпълнените от водача задължения - че не е заплатил дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, и няма как да има каквото и да било съмнение за какво точно нарушение е санкциониран водачът, а именно че е управлявал ППС, за което не е платена таксата за изминато разстояние.

В конкретния случай е налице безспорно доказано административно нарушение, тъй като по несъмнен начин е установено обстоятелството, че именно Х. е управлявал процесното ППС в деня на нарушението - 07.03.2022 г.

Неоснователни се явяват наведените в жалбата съображения, че собственикът бил този, който следвало да бъде санкциониран, затова че не бил изпълнил задължението да не допуска движение на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, според категорията на ППС. Отговорността на собственика и отговорността на водача

са независими една от друга, но се реализират при ограничението на чл. 179, ал. 3д, изр.3 от ЗДП, според което, когато с едно и също пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП в рамките на един календарен ден е осъществено движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, и при извършени нарушения по ал. 3а и 3б, наказание се налага само по ал. 3а.

С оглед изложеното по - горе отговорността на касатора е правилно е била реализирана за извършено от него административно нарушение по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. Не се установи в хода на административнонаказателното производство, в предсъдебната му фаза, да е било допуснато нарушение на процесуалните правила, което да е основание за отмяна на НП.

При положение, че касаторът е извършил административното нарушение, за което е наказан, съдът дължи извършване на преценка дали случаят е маловажен, още повече че в жалбата е наведено такова отменително основание. Според чл. 28, ал. 7 от ЗАНН, ал. 1-6 не се прилагат, когато в закон е предвидено друго. Чл. 189з от ЗДвП (нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) предвижда, че за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и чл. 58 г. от ЗАНН, т.е. законът априори изключва възможността деяние по ЗДвП да е маловажно.

В отговор на наведеното от касатора основание за отмяна с довод за непропорционалност на предвидената глоба спрямо извършената дейност и твърденията за несъответствието на нормата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО, настоящият касационен състав следва да отбележи, че не намира резон да възприеме тази позиция. Съобразно цитираната разпоредба от директивата, "държавите-членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива." Нормата вмениява задължение за страните да предприемат всички необходими мерки, за да гарантират изпълнението на тези национални разпоредби, включително и чрез установена система от наказания, които следва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи. Българският законодател е създал достатъчно гъвкав законов механизъм, залегнал както в ЗДвП, така и в Закона за пътищата, целящ именно съблюдаването на въведеното в посоченото правило от Директивата изискване. Този режим включва не само инструментариума на административно наказателната принуда, който борави с административни наказания и санкции в твърд размер, а и уредената възможност в чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата за лицето да заплати компенсаторна такса, в който случай същият се освобождава от административно наказателна отговорност. В чл. 26, ал. 2 от Тарифа за таксите, които се събират за преминаване и ползване на републиканската пътна мрежа, приета на основание чл. 10, ал. 6 от Закона за пътищата, е диференциран и дължимият размер на компенсаторната такса при отчитане на категорията на пътното превозно средство, съответно неговата допустима максимална маса и оси, като за касатора е съществувала възможност да заплати тази такса в указания в срок, в резултат на което АУАН би бил анулиран. В контекста на гореизложеното, правилно АНО е пристъпил към ангажиране на отговорността на касатора, доколкото не е налице соченото противоречие с правилото на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО.

Като е достигнал до същия извод въззивният съд е постановил правилно решение. В рамките на заявените касационни основания и при извършена служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира основание за касиране на решението на СРС, поради което и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН

същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221,ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл.63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.04.2023 г., постановено по н.а.х. дело № 14882/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.